

Apare în 1/13 și 15/27
a fie-cărei luni.

Proprietar, editor și redactor responsabil:
George Curteanu.

ABONAMENTULŪ
Pe an 3 fl., pe 1/2 an 1 fl. 50 cr., pe 1/4 an 75 cr.
Pentru România și străinătate: Pe an 7 franci.
Prețul e a se solvi înainte.

Nr. 22.

Bistrița, 15/27 Novembre 1894.

Anul IV.

Cerșitoria.

Amară 'n lume e viața
Când ești lipsit și n'ai părinți,
Când crudelor de suferinți
Ești pradă;
In van îți scaldă în lacrimi fața,
Caci nime nu vrea să te vadă.

Cu pieptul gol, pălit de soro,
Sdrobit de alt viețit gând,
Se tirde încet cerșind
La milă
Pe drum o biată cerșitoare, —
In vîrstă-i numai o copilă.

Se rogă 'n drepta și în stînga
Cu glasul rugător și sec,
Dar toți pre lângă dînsa trec
In grabă
Și-o dojenesc: „Uite nătînga!
Nu pôte să se ducă 'n trébă!?”

Sub ceruri nime nu se 'ndură
Spre sufletul ei întristat,
Cerșese 'n van din sat în sat
Pre uliț,
Dureri în inimă-i se fură
In sborul crunt al unei sulii.

Slăbită de necasuri grele
Și de-a miseriei poveri,
Nu o mai ține în puteri
Piciorul,
Mai face un pas pe petricele
Și cade jos... O ia florul...

Sermana! N'o ajută nime...
S'a ridicat cu greu din drum,
Privirea ei a dat acum
De-o cruce.
Se uită-odată spre 'nălțime,
Apoi acolo 'ncet se duce.

Sub sânta cruce se aședă,
Se odichnesce un moment
Și în genunchi pe gol pământ
Se pune,
Spre Crucifix ochii-și ficsedă
Și'n șoptă dice-o rugăciune.

Esclamă — apoi: „Isuse dulce,
Altu nostru vecinic bun patron,
Imi rupe alu viețit pom,
Să cadă,
Și mórtea-aici să me apuce,
Ca vie omă să nu mă vadă!”

„Destul am suferit în lume,
Necasuri, rele și dureri
Lipsită de ori-ce mîngăieri
Sub soro,
Când ómenii 'mpetriți iau glume
A mele vorbe rugătoare!”

„O, du-mă, du-mă sus la ceruri,
Să las pământul cu ingrafi;
Acolo 'n glorie 'nălțat
Toți sfinți
Admiră-a tale mari misterii,
O, pune-mi capetă suferinței!”...

*De multă apuse după deluri
Mărețul sora plină de focă,
Copila în același loc
Se luptă
Cu morțea 'n a durerii valuri...
In dorii vieții-i fă întreruptă...*

*Trecându unu călătoriu cucernică
Pe lângă cruce a aflată
Copila mórta, i-a săpată
Mormântulă
Și o-a redatú celui Puternică.
O mierlă la însoțitú cu cântulú.*

Onițu.

Mântuitorul în timp de lipsă.

Nărățiune din timpurile lui Iosif II.

(După F. Weller.)

— Urmare. —

— Ai gândit a află aici pre altul — dise Hutterer zimbindă. — Mângăe-te numai fetișoră. Mai multa folosă vei avé din aceea, că te vei înțelege cu mine.

Măriuca se sguli într'ună unghia. Ea era tare și avea convingerea, că unu omă ca acesta nici când nu o va aduce cu forța să se supună voinței lui.

La aceea însă nu se aștepta Hutterer. El credea a avé alte mijloce de forță mai eficaci, cari de multe ori i-au ajutat la împlinirea postelor sale mârșave.

— Nu-ți întorce ochi cei frumoși jură împrejură, pare că te niți după ceva armă, — dise Hutterer, — au crești tu, că eu te voi atacă ca unu hoțu de drumu? Nebună, fi liniscită, eu nu ceru dela tine nemica, decâtu aceea, ce-mi vei dá de bună vóia.

Fata cu acestea însă nu se linisei.

— Ce voesci dela mine, domnule? — dise mâniașă, — penține ai făcută să mă înșele aici în modulu acesta, dacă n'ai gându rău?

— Dar altcum ai fi venit? Déca strigóia bătrână, care stă afară, în locu de minciuna, care ți-a spus'o, ar fi disu, că la bătrânulu Gaboru te ascéptă unu domnú de frunte, care după povestile lui Dani despre frumséta ta s'a amorisatú în tine, spune-mi, ai fi venit?

— Și acum ce vrei să ajungi dela mine, că n'ai adusú cu o minciună aici?

— Vomú vedé îndată. Tu ești fata lui Niculae Grigoroviță. Tatálu téu e iobagu și în cărțile mele numele lui e subtrasú cu roșu, penține e în restanță cu darea. Eu sum administrátorulu de dare, potú zálogi pe tatálu téu, potú se-lú scotú din casă, dacă am vóia.

Fata privi lungu la elú, penține de vedutu până acum nu-lú veduse, însă de purtarea lui rușinósă a fostú audítu.

— Și chiar dacă ar plăti tatálu téu darea restantă — dise mai încolo Hutterer — totuși stă în puterea mea, se-lú scotú din casă, penține este aici unu omú, care dá ciner-deci de floreni, dacă ilú voiu aședá în moșia, pre care sunteți voi.

Măriuca strânse mânilé laolaltă și rugându-se dise: — Acésta nu vei face-o, domnule.

— Nu? — dise Hutterer cu o privire lacomă.

— Tu ești o fată înțeleptă, acésta imi place, vină dragă mai aprópe.

Măriuca nu se mișcă din locu.

— Da încă totú ești spăriósă — dise administrátorulu — vină mai aprópe, dá-mi o guriță de arună.

Stându fata nemișcată Hutterer se scólá, cu brațele deschise pășcesce cătră dēnsa.

Măriuca se feri, se nu pună mâna pre ea și fugi în celalaltu colțu de casă. Cu ochi scânteitori, cu fața roșă se repédi Hutterer după ea și o prinse de haină. Dēnsa se întorse spre elú și cu ambe mânilé deodată îi dede o lovitură în peptu atátu de bună, câtú cadú pre spate josu câtú a fostú de lungú. Măriuca voi se deschidá acum ușa, dar nu putú, fiindu încuiată pe din afară. Spumegându de furiă se ridicá Hutterer și se apropiá érá de fată. Dēnsa luá poziție și privi fără frică în fața lui.

— Domnule! — îi dise amenințându-lú — nu te apropiá de mine, că, pre D-đeulú meu, vei simți, că pumnii mei nu suntú ca a unei domnișóre de orașu.

Hutterer stete locului. Póte a simțitú, că cu stătura lui cea mică, cu mânilé sale slabe nu póte sta față cu o fată vigorósă și tare. Elú își ascunse necasulú și făcu față veselă. Înlontrulu său însă cugetá, că-i va respłáti elú acésta rușine și dejosire.

— Nebună — dise elú cu unu surisu fariseescu, — trebue se-ți spunú a dóua órá, cumcă eu nu voescu a întrebuintá forță față de tine. Dacă stai prelângă aceea, voiu strigá pre feréstrá la strigóia, se deschidá ușa. Inse totuși va fi mai bine penține, dacă mé vei ascultá dóue minute.

— Lasă-mé, penține ce mai poți avea de a-mi spune! —

Hutterer se puse se șédá comodú și liniscitú pre uniculu scaunú, care era în casă.

— Tu-mi ești dragă, fată — dise elú măsurându cu o cautătură cutezátóre figura Măriuicei. — Numai penține așaí puté închide unu ochiú asupra restanții de dare, care zace pre moșia vóstră, precum și asupra imbierei, care mi-s'a făcutú. Hotăresce-te acum. De voesci a-mi împlini vóia, rămânú tóte cum au fostú și

prelângă aceea voiu ajută să scape și Grigorașu din temniță. Dacă nu, atunci încă astăzi vă alungu pe toți din casă și curte. Tatălău tău poate slui în cetate, Grigorașul tău și de ar fi de o sută de ori uniculă fiu al unei văduve — se va preumblă în căputa albă, ăra tu și mama ta puteți merge a cersî, până când ve voiu închide pre amêndoue, ca pre nisce vagabunde. Acum — socotesce-te.

Măriuca îngălbini, ea voia se ingenuchiă și să se roge de milă, însă observă, că i-va fi rugarea de giabă.

— Domnule! — ăise ea cu voce nădusită, — d-ta vorbesci ca și cum n'ar fi D-ău și împărată.

Hutterer rise. — Ha, ha, D-ău are alte lucruri, nu de a se îngriji de voi, — și împăratul? Acela e de parte, pentru elu suntemă noi aici. Noi suntemă împărați aici. Acum, fatuță, eu imi perdă răbdarea și mai târziu nu voiu primî jertfa ta.

— Bată-te D-ău, ce propunere rușinosă imi faci mie, unei fete de cinste. Alungați-ne, resbunațivă cum voiți până se va urî ceriulă de faptele vóstre rușinoase și va trimete judecata sa asupra tuturoră blăstemațiloră, cari sugă acésta țără nefericită.

Hutterer sări aprinsă de mânie, din ochi-i eșiau scânteii, buzele tremurau de furie. — Fată — ăise el scărșnindă în dinți, — asta ai să-o simți, sânge are să curgă din ochii tăi, crețe să se facă pre fața ta, ăra trupulă tău să devină scheletă. Hei strigă, vagabundă bătrână — strigă apoi pre ferăstră — deschideți zavorulă, lasați să se ducă acésta nebună, până i-se voră tăia aripile. Ușa se deschise. Măriuca sări, cătu era să îmburde pre țigancă și o luă la sănătosa.

Ciulită, tupilată ca ună cățelă întră țigancă înlontru. O privire la cautătura acră alui Hutterer i-a spusă, că aceluia nu i-a succesă întreprinderea, nu și-a împlinită dorința.

— Unde-i miserabilulă de Gaboru? — strigă Hutterer.

Țigancă aretă spre ușă și ăise: — Acólea afară, șede. —

— Strigă-lă înlontru.

La minută a fostă bătrânulă lângă țigancă. Hutterer apropiându-se de ei le ăise cu ună tonă amenințătoră: — Auđiți ce vă spună! Să vă țineți gura, altcum a vóstră e temnița cea mai aduncă a Timișórei pentru viéță. De veți spune unui sufletă, că am fostă aici, nu mai vedeți sórele, insemnați-ve acésta.

— Eu potă tăcé — ăise Gaboru, — nu-să gură de petece.

Țigancă se jură pre toți sfinți, că despre totă lucrulă nu va eși ună cuvântă din gura ei.

— Bine veți face — ăise Hutterer și puse pre Gaboru să-i ștergă de pre vestminte tina, care se legase de ele, când a cădutu în urma loviturei capătate dela Măriuca. După-ce i s'au curățitu hainele ăise cătră Gaboru: — Du-te înainte și-mi adă trăsura la podu. Hutte-

rer după aceea eși fără a privi la închinățiunile țigancei. Acésta însă se uită după elu cu ochi ca de șerpe.

— Așa — murmură ea — și eu nu-să vrednică pentru ostenela mea de nici o para, sgărcitulă, bătrânulă păcătósă și apoi eu să tacă? Hei poate să vină timpulă, când voiu pută vorbi și atunci jură pre cenușa mósei, de nu-mi voiu deschide gura, — sgărcitulă, saculă păcătóloră.

În timpulă, ce țigancă se năsecoria, că nu a capătă bacșișu, Hutterer ajunsă la podu. De cealaltă parte de drumă tocmai venia o trăsură, ce fusese ascunsă în pădurice. Hutterer se aruncă în ea și sbură cătră cetate. Trecând prelângă casa lui moșu Niculae, i-se făcu palma pumă și amenința furiosă: — Voiu face eu să simțiți cu cine aveți de lucru.

*

Măriuca merse cătră casă. Pre cale își bătea capulă să spună la părinți, ce i s'a întemplată, séu mai bine să tacă.

La urmă se hotări să nu spună nimică, fiindu-i frică, că tatălău séu în mânie va face vr'ună lucru nesocotită, care le va aduce mai multă rău.

Cătră améđi moșulă Niculae veni dela câmpu, băgă caii în grajdă și întră în casă. Se puseră la măsă. Toți trei erau fôrte superați. Măriuca gândeă la drăguțulă ei și la amenințările lui Hutterer, moșu Niculae la argatulă séu credinciosă, în carele credea a căpétă ună ginere bravă, apoi la baniș perduti, cu cari și-ar fi putută plăti restanța de dare. Bătrâna privia când la fața palidă și tristă a fetei sale, când la fața posomorită a soțului, până ce la urmă șiróe de lacrimi începură a-i inundă fața. Améđă se sfârși. Fie-care se apucă să mai drégă ceva. — Moșu Niculae luă o bucată de lemnă se ciopléscă o spiță.

Deodată tresăriră toți trei și privindă spăriați spre ușă ăriră înaintea ușei stândă dóue trăsuri. Din una se detera josă trei domni îmbrăcați în civilă, din a dóua ună pichet de ostași, ună corporală și patru gregari. Măriuca se clătină pe picioare. Între cei de întâiu văđu pre Hutterer. Bătrâna își perdă puterile și scóse ună țipetă de durere. Moșu Niculae își invérți ochii aprinși, apucă spița de jumătate gata, ca și cum ar voi a o folosi de armă, în contra bărbațiloră, cari năvăliră în casă. Măriuca observă privirea sêlbatică a tatălău séu, buzele strînse laolaltă și tremuratulă mânei drepte, în carea era spița. Alergă la densusulă, ilu cuprinse pre de după capu și-i ăise încetă: — aruncă lemnulă tată, că te voră omori și noi vomă rămăne ca vai de noi. Spița căđu josă.

— Ocupați intrările — strigă Hutterer cătră soldați — și aveți grijă de omulă acesta, căci mi se pare, că voesce cu forța a ne împedecă dela împlinirea dătorinței nóstre. Doi ostași ocupară ușile, ceialaltă trei încungiurară pre bătrâni ținendă baionetele întinse spre elu. — Nó d-le secretariu — ăise Hutterer privindă cu ochi batjocoritori spre fată, — la lucru. Unulă din cei

doi, cari erau cu Hutterer scóse o scrisóre și apropiindu-se de moșu Niculae începú cu unú tonu durú: — Tu ești în restanță de dare cu patru deei de floreni, poți plăti?

— Ieri mi-am vëndutú ultimulú vițelú, díse bêtránulú.

— Așadarú ai bani.

— Ba nu, căci mi i-au furatu.

— Oha, acésta-i slabá mântuire

— Domnule — díse Măriuca — servitoriulú nostru Grigorașú . . .

— Ce-mí pasá mie de servitoriulú vostru — o întreprupse deregătoriulú cu tonu durú -- aveți bani ori ba?

— Ba nu — díse moșu Niculae stringându-și pumnii și avëndú de gândú sê se repeđescá asupra deregătoriului, de nu-lú reținea Măriuca. — Suntú prea mulți tâlhari în Timișóra. La acésta Hutterer páși naintea lui și díse amenințându-lú: — Pentru acésta ai sê mergi la temniță, prăpăditule. Apoi întorcându-se cătrá oficianții sei, díse: dați, scrieți totú, cereați láđile, sicriele și paturile. Poporulú estú blăstématu ascunde bani, ca sê înșele statulú.

Bêtrána se aruncá la picióarele lui și împreună cu Măriuca se rugá sê-i fie milá de ei. Hutterer se întorse ridëndú. Dela ușa se auđi altú risú. Era adecá alui Dani, care stetea cu mâna dréptá pre zarú, privindú cu satisfacere la Măriuca. Acésta observându-lú alergá la tatálú sêu și se acăță de grumađii lui. Ambii căđurá în genunchi. — Suntemú perduți — díse încetu moșu Niculae. Dani intrá înlăuntru, se apropiá de ei și díse cătrá Măriuca: — Óre astáđi avereai o vorbá mai bună pentru mine? Aici suntú bani, de vrei sê fit nevasta mea — și își bătú posunarele.

— Afară din casa mea! — strigá Niculae cautându în jurú, ca și cum ar căutá ceva armá.

Dani se retrase. — Rémái liniscitu bêtránule, eu mé ducú. Íți cauți ciocanulú? La mine în trásurá se aflá unulú, cu care m'a lovitú în umérú ieri sérá unú asasinú chiar înaintea casei tale. Dar ilú voiu duce eu înaintea judecátoriei. Ciocanulú mé va ajudá a-i puté aflá urma. Cu aceste se apropiá ridëndú de Hutterer, care era lângá ușa odáiei de durmitú a bêtránilorú inspecționându, cum deregătoriú scormoniau prin láđi și paturi și cum scrieau și cea mai rea sdranță, ce o aflau.

Afără prelângá casá era o mulțime de țeraní, mueri, servitori, cari veniserá dela casele din apropiere, sê vedá ce se întemplá, de suntú soldați în jurulú casei. Unii erau aprinși de mâniá, alții își stringeau pumnii, dar nime nu cuteza a páși în ajutorú nefericitorú, dar nici macarú a arátá unú semnú de compátimire. Bêtrána se apropiá de ușa, unde se aflau mai multe mueri, cari începurá a o mângáia și încurájá.

În acelu momentú se đárirá dóue trásuri pre dru-

mulú, ce duce la cetate. În una, afará de vizitiu, erau dóue persóne îmbrácate în uniformá de oficerú, în cealaltá trei îmbrácate în civilú. Vedëndu călătoriú mulțimea de înaintea casei lui moșu Niculae și auđindú plánsulú femeilorú, făcurá semnú vizitiului se opréscá caii. Cei doi oficeri se deterá josú din trásurá și apropiindu-se de ómení, unulú dintre ei întrebá pe țeranú: Ce s'a întemplatú aici, ómení buní?

Țeranulú își luá pálaria și răspunse umilitú: — Domniú dela dare suntú înlăuntru și iau dela bêtránulú Niculae totú ce i-a mai rémasú. Pagubá de clú. E unú sufletú bunú și cinstitú. Noi însé nu-i putemú ajudá nimicú. Póte și nóue ni se va întemplá totú așa.

Tinêrulú oficerú privi deamêruntulú pre țeranú, ca și cum ar voi sê-si întipárescá în memoriá fisonomia lui. — Toți sunteți în restanță cu darea? — întrebá oficerulú uimitú.

Țeranulú făcu din umere. — Póte fi altmintrelea, Domnule? La noi se prescriu dári când le place júđilorú sêu domnilorú dela Timișóra. Și decá și stringemú cu ostenélá și nécasú bani pentru unú soiu de dare, vine a dóua și a treia, pre cari nu le putemú învinge și écá sérácia e gata. Oficerulú roși auđindú pre țeranú vorbindú astfelú.

— Auđi bêtránule — díse țeranului chemându-lú de o parte: — Mi se pare, cá ești unú omú de ómenie și bravú.

— Pre D-đeu, d-le, acea sum.

— Cunoseți pre generalulú Zoranú din Timișóra?

— Cum sê nu-lú cunosecu, acela e unulú dintre cei buní, unulú, care are gânduri bune față de noi și față de împératulú. Însé celalaltá . . . —

— Engelshofen?

— Da, acela împreună cu hergelia sa nu-lú prea bagá în sémá. Oficerulú meditá unú momentú, apoi díse — Ai tu câțiva ómení buní, ómení braví, cari nu dicú da în locú de ba și ba în locú de da, cu unú cuvêntú țeraní, cum ești tu, dela cari se póte aflá adevêrulú.

— Suntú destulí, d-le, pentru cari eu stau bunú.

— Cautá dará încá astáđi pe ómenii aceia și viná cu ei mâne desú de diminéță la generalulú Zoranú.

Țeranulú stete locului.

— Ei d'apoi de pre acum începí a nu avé încredere? — întrebá oficerulú ridëndú. Nu-ți fie fricá, eu sum amicú a generalului Zoranú, pre carele tu Pai numítú mai nainte de ómenie. Precum ți-am spusú, urmézá sfatulú meu, viná mâne cu câți va pretiní la generalulú Zoranú, dar astáđi nu spune nimenui, unde mergeți și cine va chematú.

— Vomú veni, d-le, iau acésta asupra mea.

— Bine, voiu sê vedú acum ce se întemplá înlăuntru. Oficerulú făcu unú semnú amicabile țeranului și dupáce schimbá încetu câteva vorbe cu însocitorulú sêu intrá în casá.

(Va urmá.)

Ai dá tu vorbă bună?

*Depart, mult departe
Se duce dorul meu,
In césurî dulci séu triste
E unnlú gândulá séu.*

*Și dacă-ai ști iubite,
Că tu esci gândulú dragú,
Ai dá tu vorbă bună
La dorulú meu pribeagú?*

Și avere și păcală și nevastă.

După Wilhelm Müller.

În Egiptu a fostu unu rege anume Ramsinitu. Era forte avutu, dară și forte îngrijit de păstrarea averiloru sale. Odată chemă la palatu pre unu măiestru și-i dîse, să-i facă o cămară, a căreia intrare să fie din palatu, în părărețî ei însă să nu fie nici o ușă, nici o ferăstră. Măiestrul luându lucrulă asupra-șî, facu cămara după poruncă, dar întrunū părărețe lăsă o gaură atātu de mare câtă să pótă eși cu ușurință unū omū prin ea. În gaură potrivî o pétră atātu de bine, câtū nu se cunoscea de locu, că acolo este ceva gaură.

Măiestrulă însă nu putu a se folosi de apucătura sa, fiind-că se bolnăvi. Vădendū că morbulu este greu, chemă la sine pre cei doi fiî ai sei și le descoperi secretulū. După mórtea tatălui lorū, fit încercară să tragă folosū din ceea ce le-a împărășitū tatălū lorū. Intr'o nópțe merse ră la cămară, cercară, afară gaura și luară pétră din ea. Unulū din ei intră în lăuntru, luă din comori câtū putu duce, le dete afară frăține-seu, eși apoi și elū. Ambiî potriviră pétră la locū și se depărătară cătră casă. Mare a fostu uimirea regelui în diminęta următore, când cercāndu-șî comorile, vădū, că lipsese din ele, fără de a se vedé urmă pre unde arū fi intratu hoțîi. Acęsta se repeti de mai multe ori. Regele, ca să pótă pune mână pe furū, lăsă să pună preste vasele cu comorile lațurî și curse. Scopulū s'a ajunsū, pentrucă venindū frățîi éráșî nópțe ca să ducă din comori, unulū dintre dîșîi intră în lăuntru, însă în locū ca să pótă luă ceva, fiindū încă și întunerecū, se încurcă în curse și lațurî. Atuncî dîse cătră fratele séu: „frate taiă-mî capulū, căci scăpare nu-i, ilū ea și-lū du cu tine, că atuncî nu mă vorū cunoșce, și așa vei scăpă și tu de periculū. Fratele îi taiă capulū și-lū duse cu sine. Mai mare fū mirarea regelui când în diminęta următore vădū încurcatū în cursă unū cadavru fără capū. Regele voia cu orice prețū să scie cine e acela. Sciindū, că egipteniî punū prețū forte mare pre înmorméntarea cadavruului, puse să se așede cadavruul întrunū locū publicū, unde umblau mai mulți ómeni și lângă dînsulū puse să stee pázitorî. Sperarea i-a fostū, că trecēndū careva neamū și vădēndū cadavruulū va plānge séu va da altū sēmnū de durere. Pe acela pázitorî ilū vorū prinde și așa se va descoperi secretulū. Lucrulū ar fi și succesū, pentrucă mama frățilorū era nemāngăiată aflāndū de întēmplarea

cu fiulū séu și amenința pre celū viu, că va descoperi tóte regelui de nu îi va aduce cadavruulū fratelui séu. Acesta află unū mijlocū de a pune mână și pre cadavruulū fratelui séu. Dēnsulū umplū câțiva foi*) cu vinū și încarcă pre nisce asinî și se duse pre lângă murulū, unde steteau pázitorîi. Apropiāndu-se de ei în ascunsū destupă unū fóle și lāsă să curgă vinulū josū. Pázitorîi luară vase și grăbiră să prindă vinulū, care curgea. Proprietarulū vinului se arătă la începutū mániosū și începū a se certă cu ei, dar dupăce pázitorîi ilū luară cu buna să împretini cu ei și merse la dîșîi. Acum desfăcū unū fóle după altulū și beură atātu de bine, câtū pázitorîi se îmbătară totalū și adormiră. Intru aceea se făcū séră, pácălitorulū desfăcū cadavruulū de legăturile sale și-lū puse pre unū asinū. Spre batjocură înainte de a porni, la fie-care pázitorū îi tunse barba pe de-o parte. Acum crescū mirarea, ér de altă parte mânia regelui, și prelāngă acęsta deveni atātu de curiosū să șcie cine e acela, care a făcutū acestea pácăliturî, câtū publică, că fata sa are să fie mirésă și soție aceluia, care mai înainte îi va eneră cea mai întéléptă și cea mai rușinosă faptă a viețîi sale. Furulū îndrāsnețū se hotărî să pácălęcă din nou pre rege. Merse la palatū și când îi puse fata întrebarea, care i-a poruncit-o tatălū ei, elū răspunse: „cea mai rușinosă faptă a mea e, că am ucisu pre fratele meu, și cea mai întéléptă aceea, că am îmbătatū pázitorîi regescî“. Auđindū acęsta fata ilū prinse de mână, dar în același momentū ilū vădū cărāndu-se pe ușă afară, și se uimi, că ea ținea în mână o mână mórță, era adecă mână taiată dela fratele celū mortū, pre care furulū o luă, o ascunse sub manta și o dete fetei ca pe a lui. Atuncî își perdū regele sperarea de a pácăli pre acęstū meșterū în pácăliturî. Ce-i mai rămase? Publică în urmă, că pácălitorulū nu are a se teme de nici o pedépsă, din contră va primî marî remunerațiunî, de cumva se va presentă de bună vóie înainte sa. Pácălitorulū se încredū în vorba regelui, se presentă la dēnsulū, acesta ilū admiră și-i dete fata în căsătorie.

M. Popū.

*) Foi suntū nisce saci de pei lucrate, cari se folosescū la purtatū de vinū, pentrucă vase ca ale nóstre nu le potū folosi.

Cugefări.

Cea mai mare durere pentru o inimă sinceră iubitoare e înșelăciunea în obiectul iubit.

* * *

Femeia încăpăținată e donul dracului.

* * *

Copila, care nu se scie rugă, va scie păcătui în modul cel mai infam.

* * *

A se însoți depinde dela noi înșine; a se însoți bine însă depinde dela Dumnezeu.

* * *

Femeia perdându-și inocența și-a pierdut dreptul de existență în societatea omenescă.

* * *

Modestia, blândețea și castitatea ridică pre femeie în societatea ingerescă.

* * *

Demonul preferă a opera prin femei.

* * *

Femeia cochetă își va cochetă amorul și fericirea.

* * *

Iubirea femeiei e lăganul virtuților familiari.

* * *

Femeia castă are dreptul a pofți iubire și stimă; cea cădută merită mai mult și decât ură și dispreț.

* * *

Femeia te poate duce atât la fapte bune, cât și la rele; îți poate deschide atât raiul, cât și infernul.

* * *

Femeia, care nu iubesc curățenia esternală, din lăuntru e și mai întinată.

* * *

Femeia disordinată nu va fi nici odată constantă în amor.

* * *

Soția lucșuoasă s'eu îți va ruina averea, s'eu te va urî.

* * *

A avé o soție cruțătoare însemnă a fi avutu și fericit.

* * *

Zestrea îți imple busunariul și ura inima, alege!

* * *

A șci trăctă cu femeia e cea mai riscată economie.

* * *

Femeia e în stare a te înșelă și între lacrimi.

I. L. H.

Literatură poporală.

Povestea maicei domnului.

(Urmare.)

De acoloa încătro maica sântă mergea

Holdele mândru înverșiau,

Incătro maica sântă pleca

Holdele mândru 'nspicau

Și s'o luatū Maica sântă

P'unū dealū ascuțitū,

Ca o sincea de cuțitū,

P'erū galbinū despletindū,

Față albă sgăriindū,

Lacrimi din ochi-i picândū,

Carī cum picau

Mere de-aurū se făceau —

Ângerī veniau

Și le culegeau

Și-n ceriū le duceau

La suflete le'mpărțiau.

S'a întâlntū c'unū meșterū de ferū.

— Bună ziua meșterū de ferū!

— Sănătate bună maică de milă și de putere!

— Ce plângi, ce te dăulesci?

— Oh! meșterū de ferū

Cum n'oiu plânge

Cum nu m'oiu dăuli!?

Că vineri dimineța m'am sculatū,

In scaunū de-aurū m'am înălțatū,

Pre obrazū m'am spălatū,

Pre obrazū cu vinarsū

Și pre mână cu vinū bunū.

Ș'am băgatū mâna stângă

Ș'am scosū carte sântă,

Ș'am băgatū mâna dreptă

Ș'am scosū carte albă,

Ș'am cetitū dela prânță pân' la amézi,

Toți orbi și toți schiopū i-am aflatū,

I-am adevăratū,

Numai pre fiulū ceriului și alū pământului,

Pre fiulū meu și alui D-șeu,

Nu l'am aflatū

Nu l'am adevăratū,

Dómne rău n'am supăratū.

N'ai vădūtū n'ai audītū?

— De audītū n'am audītū,

De vădūtū, am vădūtū,

Că l'au interitū câni de Jidovi —

Trei zile de vēră

Și l'au prinsū Joi de cătră séră

Și l'au dusū la curțile lui Pilatū

Și l'au restignitū pre cruce de bradū.

Cu burete hrănitū-l'au,

Cu oțetū adăpatū-l'au,

*Cunună de spină în capu pusu-i-au,
Cu brâu de măcieșă încinsu-l'au.
Când îl încingeau
Picuri de sânge curgeau
Jidoviț în păhară îl sprigineau
Ca nesce pângări îl beau.
Picurulă întâiu s'a făcutu spiculă grâului,
Cu care facu sânta slujbă la biserică și la morți,
Picurulă altu doilea s'a făcutu sântulă vinu,
Cu care facu sânta slujbă la biserică și la morți.
Tocmai eu i-am făcutu cuiele.
De ce au dăsu, se le facu mai gróse
Și mai hodrâmbóse,
Ca se trecă prin óse,
De acea le-am făcutu mai mici
Și mai subțirele,
C'am avutu puținelu feră,
Și am se mă hrănescu și eu cu elu.
— O meștere dare-ai cu ciocanulă
Și se și capeți banulă! . . .*

(Va urmă.)

Diverse.

Noul metropolită ală Blașului. Majestatea Sa a numitu de arhiepiscopu și metropolită la Blașiu pe Ill. Sa d-lu Dr. Victoru Mihályi de Apșa, episcopulă dela Lugoșiu, care în sinodulă electorală ținutu la Blașiu în 1893, în duminica Tomei, a obținutu cele mai multe voturi. Notămu după „Familia“ următoarele date biografice ale înaltului prelatu: S'a născutu la 1841, 19 Maiu, în comuna Iodă în Maramureșu; părintele său a fostu Gavrilă Mihályi de Apșa, fostu vice-comite, deputat și 'n urmă jude la Curia regéseă din Budapeșta. A studiatu gimnasiulă în Sighetul-Marmației, Oradea-mare, Târnavia și Cășovia, iar cursulă teologică la Roma. Reintorsu în patrie la 1864, a fostu numitu prefectu de studiū la seminarulă teologică din Gherla; dela 1865—69 totodată și profesorū de istoria și dreptulă bisericeseu. Vancea, episcopulă de atunci ală Gherlei, alesu și numitu arhiepiscopu și metropolită la Blașiu, duse pe finelulă Mihályi la 1869 cu sine, în calitate de secretarū metropolitănu, postu ce ocupă până la 1874, când fu numitu episcopu la Lugoșu, unde prin atitudinea-i corectă și-a atrasu stima generală, care îl petrece și în scaunulă metropolitănu.

D-lu Septimiu Albini, fostu colaboratorū la „Tribuna“ și osenditū în procesulă Memorandului la 2 ani și jumătate închisore de statū, publică în „Tribuna“ o declarațiune, datată din Bucureșci, în care țice, că a trecutū Carpații cu hotărirea, de a nu se supune sentinței aduse contra d-sale în procesulă Memorandului.

Adunarea națională a alegătorilor români din Ardeală și Ungaria. Ministrulă de in-

terne ung. a adresatu comitetului partidului naționalu românū unū rescriptū, prin care îi interțice activitatea și-lu îndruméză a se constitui în reuniune cu statute aprobânde de guvernū. În urmarea acésta mai mulți fruntași români au convocatū la Sibiu pe țiu de 28 Nov. n. e. pe toți alegătorii români de sub corona s. Stefanu, cari s'au și prezentatu în unū numărū frumosu. Adunarea s'a ținutu sub presiulă protopresbiterului Mihaiu Popoviciu dela Orșova și s'a decisu, că alegătorii români ținū și mai departe la programulă naționalu, protestéză în contra persecuțiunilor și în contra învinuirii de irredentismū, consideră procesulă Memorandului de îndreptatū contra națiunei române și se declară pentru ținerea unui congresū alū naționalitățilorū.

Epilogulă dramei dela Meyerling. A două ții după sinuciderea arhiducelui Rudolf, împăratulă Franciscu Iosifu invitase familia Vecsera, ca se părăsescă teritoriulă imperiului austro-ungarū și se mērgă se se stăbilescă în ori-ce altă țēră ar pofti. D-na baronesă de Vecsera, mama tinerei Maria de Vecsera, eroina dramei din Meyerling, atunci s'a stabilitū în Parisu, unde ea duce și adă o viață forțe retrasă. Dar, după câtu se asigură, o reconciliare a avutu locū de curēndū între împăratū și familia Vecsera și baronesa a anunțatū uneia dintre rudele ei, că ea se va reîntorce în curēndū în Ungaria. Ea a datū chiar ordine, ca se i se închiriese o casă de țēră în imprejurimile Dobrișinului. Se mai asigură, că d-na de Vecsera ar avé intențiunea ca se scrie istoria adevērată a misterioasei sinuciderii a arhiducelui Rudolf.

Ómenī mari despre musică. Impăratēsa Caterina a țisu: „Eu iubescū musica atātu de multu, încātu ași fi în stare a-mi jertfi chiar și viața pentru ea; cu tóte acestea, însē de m'ași sili ori câtu, eu n'ași putē se fiu musicală, deórece pentru mine musica nu este altū ceva decâtū unū sgomotū provenitū dintr'o confusie de voci neînțelese.“ Beaumarchais țice: „Cea-ce nu merită de a fi vorbitū, se exprimă prin musică.“ Fontanelle: „Trei lucruri nu le-am pututū înțelege nici odată; acestea suntū: joculă, femeia și musica.“ Napoleon I țicea, că pe elū musica îlū face nervosū, dar cu tóte acestea dă-duse ordinū, că înaintea tuturorū spitalelorū se cante la fie-care ții musicelē militare, crețēndū că prin acésta va aduce o ușurință celorū răniți.“ Pe Napoleonu III l'a costatū forțe multū lupta, până când a pututū se asculte până la sfirșitū o operă musicală. Victor Hugo numai după multe și mari stăruințe s'a învoitū, ca se se compună melodia pentru vre-unulū din versurile lui. „După cum se vede, versurile mele nu suntū destulă de melodióse, căci altfelū — țicea elū, — n'ar avé trebuință de acestū sgomotū neplăcutū.“

Restanțerii nostri suntū rugați cu insistință a-și achitā dătorii, avēndū și noi a răfui spesele de tiparū.

Pilulele pentru curățirea sângelui

mai nainte numite „Pilulele universale“ ale lui

I. P S E R H O F E R

merită cu totu dreptul numirea din urmă, deore-ce în faptă sunt forte multe boale. la cari aceste pilule au probat efectul lor escelent.

De mai multe decenii sunt aceste pilule lăpate și puține familii se voru afla, la cari aru lipsi o mică proviziune din acestu medicamentu de casă escelentă.

S'au recomandat și se recomandă de cătră mulți medici aceste pilule ca medicamentu de casă, cu deosebire în contra tuturor suferințelor, ce provin în urma relei mistuirii și constipații precum: perturbarea în circulațiunea ferei, suferința de ficat, slăbirea mațelor, colica cu vânturi, congestiunea la creeri hămorhoide (vina de aur) și c. l.

Prin proprietatea lor purificătoare de sânge au cu deosebire bună efectu asupra anemiei și asupra boalelor ce isvorescu din acesta, precum: gălbănare, dureri de capu nervose ș. a. m. Aceste pilule purificătoare de sânge lucrează așa de ușor, încatu nu pricinuescu nici cele mai mici dureri și pentru aceea le potu folosi și cele mai slăbite persoane chiar și copii fără nici o temere.

Aceste pilule purificătoare de sânge se prepară veritabile singuru numai în farmacia „zum gold. Reichsapfel“ a lui I. Pserhofer Singerstrasse Nr. 15 la Viena și costă o cutiă cu 15 pilule 21 cr. v. a. Unu solu cu 6 cutii costă 1 fl. 5 cr., trimițendu-se nefrancat cu rambursă 1 fl. 10 cr. Dcă se trimite suma banilor înainte, costă unu solu cu pilule 1 fl. 25 cr. inclusive francare, 2 suluri 2 fl. 30 cr., 3 suluri 3 fl. 35 cr., 4 suluri 4 fl. 40 cr., 5 suluri 5 fl. 20 cr., 10 suluri 9 fl. 20 cr. Mai puțin de unu solu nu se pte espda.

N. B. În urma lăperei lor celei mari, se imiteză aceste pilule sub diferite forme și numiri, de aceea se face rugarea a cere anume „Pilule purificătoare de sânge“ ale lui I. Pserhofer și numai acelea sunt veritabile, a căroru instrucțiune pentru folosire este provădută cu iscălitură I. Pserhofer și cari pörtă pe capaculu cutiei totu aceeași iscălitură în colóre roșia.

Dintre nenumăratele scrisori, prin cari consumenții acestor pilule mulțamescu pentru dobândirea sănătății după cele mai varii și grele boale, lăsamu se urmeze aci puține numai, cu observarea, că ori-cine a întrebunțat odată aceste pilule, le recomandă mai departe.

Köln, 30 Aprilie 1893.

Stim. D-le Pserhofer! Binevoese de a-mi trimite 15 suluri din escelele D-Tale piluri pentru curățirea sângelui cu rambursă postală. Cu această ocazie Vă aduc mulțămire mele pentru efectulu de minune al pilulilor D-tale. Cu distinsă stimă,
Franz Pavlistik, Köln, Lindenthal.

Hrasche lângă Plodnic 12 Sept. 1887.
Stim. D-le! A fostu voința lui D-șeu că pilulele D-v. au ajuns în mânămele, și rezultatulu dela acestea iu atribu Dv. Mă recisem în patulu de leusă astfel încatu nu mai puteam lucra și ași n' siguru deja mortă, dca nu m'ar fi scapatu minunate Dv. pilule. D-dă se v' binecuvintze de mi de ori. Am confența, că pilulele Dv. m' voru face de totu sănătoșă, așa precum a folositu și altora.
Theresia Kuifc.

Wiener-Neustadt, 9 Dec. 1887.
Stim. D-le! În numele mătușei mele de 60 ani iți esprimu cea mai călduroșă mulțămire. D-nsa a suferit 5 ani de cataru la stomacu cronic și de apă. Vieta i era unu chin și se credea deja de perdută. Prin întâmplare a

Liquer din plante de Albi dela W. Ottm. Bernhard din Lindau în contra tuturor greutăților la stomacu. O buteliă 2 fl. 60 cr., o jumătate buteliă 1 fl. 40 cr.

Ca veritabile sunt a se privi numai acele pilule, a căroru instrucțiune este provădută cu iscălitura I. P S E R H O F E R și cari pörtă pe capaculu flă-cărei cutii totu aceeași iscălitură în colóre roșia.

Susamintele specialității se află și în Budapesta la farmacistulu I. von Török, Königsgasse 12.

2-12

Aliă americană, celu mai bunu mijlocu în contra tuturor spinării, junghiuri, ischiasu, migrenă, dureri nervose de dinți, dureri de capu, junghiuri la urechi etc. 1 fl. 20 cr.

Esentă pentru ochi, de Dr. Romershausen pentru întărirea și conservarea vederei, în flacone originale 2 fl. 50 cr. și 1 fl. 50 cr.

Minuatulu balsamü englezescü o sticlă 50 cr.

Prafuri în contra tusei, Fiakerpulver în contra catarului, răgușelei etc. 1 cutiă 35 cr., cu trimiterea Franzbranntwein cu séu fără sare o sticlă 70 cr. [cată 60 cr.

Balsamü contra degerăturii de I. Pserhofer, de mulți ani recunoscutu ca celu mai siguru remediu contra suferințelor de degerătură de totu felulu, precum și spre vindecarea ranelor forte învechite, 1 borcanü 40 cr., cu trimiterea francată 65 cr.

Helso séu Gesundheitssalz unu remediu escelentü în contra catarului, la stomachu, precum în genere în contra tuturor suferințelor ce provin dela mistuirea neregulată, unu pachetu 1 fl.

Balsamü în contra gușiloru mijlocu probatü în contra umflăturii la gâtü, unu flaconü 40 cr. cu trimiterea francată 65 cr.

Esentă de vieta (Picăturile din Praga) în contra stomachului stricatü, mistuirei rele, greutăți de totu felulu, unu medicamentu de casă escelentü, 1 flaconü 22 cr. 12 flacone 2 fl.

Prafuri în contra asudării picioarelor, Acestu prafu delătură și mirosulu neplăcutü, conservază încălțăminte și este probatü ca nesticăciosü. Prețulu unei cutii 50 cr., cu trimitere francată 75 cr.

Suculu-Spitzwegerich, noscutü și escelentü în contra catarului, răgușelei, tusei spasmodice etc. 1 sticlă 50 cr. 2 sticlufe dimpreună cu trimiterea franco 1 fl. 50 cr.

Pomada Tannochinin de I. Pserhofer, de unu lungu siru de ani recunoscută de medicu ca celu mai bunu mijlocu pentru crescerea perului. Unu borcanü elegantü ajustatü 2 fl.

Plastru universalü de prof. Stendel, la rane din lovitură și impunü, la totu felulu de bube rele și la umflături învechite, ce se spargu periodicu la picioare, la degeti, la rânile și aprinderile de țipe și la multe alte suferințe de acestu soi s'a probatü de multe ori. Unu borcanü 50 cr., cu trimiterea francată 75 cr.

Sare universală purgativă, de W. Bullrich. Unu medicamentu de casă escelentü, contra tuturor urmărilor digestiunei stricate, precum: durere de capu, ametelă, cărcei la stomachu, acrelă în gätü, suferințe hămoridale, constipațiune etc. Unu pachetu 1 fl.

Afară de preparatele aci amintite se mai află tôte specialitățile farmaceutice indigene și streine, anunțate prin tôte ziarele austro-ungare și la casu, când unele din aceste specii nu s'ar afla în depositu se voru procura la cerere promptu și ieftinu.

Trimiterile prin postă se efectuează iute, dca se trimite prețulu înainte, comande mai mari și cu rambursă a prețulu.

I. P S E R H O F E R,

farmacia „zum goldenen Reichsapfel“ WIEN I., Singerstrasse Nr. 15.

Franco se efectuează acele comande mari dca se trimite mai nainte și resp. porto postalü, în casulu acesta speșele postale suntü multu mai ieftine, decâtü la trimiteri cu rambursă.